

III ВИКОНАВЧИЙ ПРОЦЕС

Іванець Іван Петрович,

здобувач кафедри міжнародного приватного права
Інституту міжнародних відносин

Київського національного університету імені Тараса Шевченка

УДК 347.9

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВИКОНАННЯ ТА КОНТРОЛЮ ЗА ВИКОНАННЯМ РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

У статті аналізуються правові проблеми виконання та контролю за виконанням рішень Європейського суду з прав людини в Україні та здійснено огляд законодавства, проаналізовано досвід європейських держав, а також міжнародних зобов'язань України, які зможуть вплинути на вирішення цієї проблеми.

Ключові слова: виконання рішення, контроль за виконанням, судова система, суд, джерело права, практика Європейського суду з прав людини, застосування практики Європейського суду з прав людини.

Європейський суд з прав людини (далі – Європейський суд) став чи не єдиною можливістю на сьогоднішній день відновити порушені права державою, у той час коли внутрішні державні механізми цього забезпечити не можуть. Стаття 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Європейська конвенція або Конвенція) [2] та стаття 55 Конституції України [1] дають право подавати, у тому числі, громадянам України заяви до Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд).

Станом на 30 листопада 2014 року на розгляді в Європейському суді з прав людини перебувало загалом 71600 справ проти держав-сторін Європейської конвенції (станом на 31 грудня 2013 року – 102 750). З них 13 600 справ проти України, що складає 13,3% від загальної кількості справ [17].

Для з'ясування причин вказаної вище статистики все це зумовлює необхідність проведення, з урахуванням досвіду європейських держав, дослідження проблем виконання та контролю за виконанням рішень Європейського суду, що і буде відображено в нашій статті.

Виконання рішень Європейського суду є унікальним правовим інститутом, відмінним від процедур, передбачених для виконання рішень національних судів, а також для визнання й виконання на території України рішень іноземних судів та іноземних недержавних установ.

Порівнюючи рішення Європейського Суду з прав людини з рішеннями іноземних судів Євтушенко О.І. у своїй роботі зазначено, що вони не можуть перевірятись. Хоча, далі Євтушенко О.І. вказує, що деякі українські юристи вважають, що рішення Європейського Суду можуть перевірятись на їх відповідність не тільки міжнародним угодам, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою

України, а й на їх відповідність Конституції України. Це положення впливає зі ст. 8 Конституції [1], оскільки найвищою юридичною силою в Україні володіє саме Конституція, а не рішення міжнародних судів [24, с.8].

Отже, виконання рішення Європейського суду є прямим зобов'язанням України за Європейською конвенцією, що не потребує визнання, а особливості виконання цих рішень встановлено положеннями самої Європейської конвенції та згідно п. 9 ч. 2 ст. 17 Закону «Про виконавче провадження» підлягають виконанню рішення Європейського Суду з прав людини з урахуванням особливостей, передбачених Законом України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» від 23.02.2006 № 3477-IV [24, с.17].

Тому далі ми зупинимось на деяких особливостях виконання рішень Європейського суду згідно положень Європейської Конвенції та Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини».

Виконання судового рішення починається з моменту прийняття Європейським судом так званого «остаточного» судового рішення, що передбачено ст. 44 Конвенції. Набуття рішенням статусу остаточного має суттєве юридичне значення, оскільки є юридичним фактом, який породжує для України обов'язки по виконанню судового рішення. У відповідності до статті 46 Конвенції, Договірні сторони Конвенції зобов'язуються дотримуватись остаточних рішень Суду стосовно спорів, у яких вони брали участь [2].

З огляду на ефективність захисту прав і свобод людини в кожній судовій справі під час виконання рішення Європейського суду на державу-відповідача можуть бути покладені різні зобов'язання.

По-перше, це обов'язок держави-відповідача сплатити заявникові справедливую сатисфакцію, призначену відповідно до ст. 41 Конвенції. Суд, який визнає факт порушення, передбачає у своєму судовому рішенні справедливую сатисфакцію особі, яка стала жертвою такого порушення [15, с.272].

Слід мати на увазі, що розуміння справедливої сатисфакції багато в чому залежить від постійної практики Європейського суду та переконання суддів щодо розміру, обсягів і способів такої сатисфакції. Серед найбільш резонансних справ Європейського суду є «Нафтова компанія ЮКОС проти Росії» [23]. Європейський суд присудив колишнім акціонерам «ЮКОСа» 1,87 млрд.євро. за порушення права на повагу в частині допущення відносно компанії. В Україні, наприклад, на виконання рішень Європейського суду з державного бюджету в 2014 році було сплачено 169 817,7 тис. грн. [17].

Посилання на те, що для реалізації права на сплату відшкодування до державної виконавчої служби згідно ст. 7 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» (далі – Закон) [5] надходить від Урядового уповноваженого оригінальний текст і переклад резолютивної частини Рішення, вважається, на нашу думку, нераціональним через те, що автентичний переклад рішення, засвідчений печаткою Урядового уповноваженого має розцінюватися за аналогією як виконавчий лист суду [16, с.11].

По-друге, зобов'язання держави, що порушила Конвенцію, може полягати в обов'язку вжити індивідуальних заходів на користь заявника з метою припинення протиправної дії або виправлення наслідків протиправного акту (*restitutio in integrum*) [8, с.195].

Однією з форм такого заходу індивідуального характеру може бути відновлення внутрішньої процедури, яка може дозволити переглянути остаточне рішення внутрішніх інстанцій, визнане Судом таким, що протирічить Конвенції, а отже виправити наслідки порушення прав заявника (справа «Відкриті Двері», Резолюція (96) 368) [10, с.80].

Важливим є те, що враховуючи відсутність в деяких державах законодавчих механізмів стосовно відновлення судової процедури. Комітет Міністрів розробив навіть спеціальну Рекомендацію № R(2000) [7]. Залежно від обставин справи, виконання рішення в частині вжиття на користь заявника заходів індивідуального характеру може здійснюватись шляхом відновлення провадження, знищення інформації, отриманої з порушення права на приватність, погашення судимості, скасування рішення про депортацію, прийнятого без урахування ризику нелюдського поводження у країні призначення, чи запровадження законодавства, яке не існувало раніше і яке надавало б право доступу до Суду [11, с.46-47].

Згідно ч. 3 ст. 10 Закону відновлення попереднього юридичного стану можливе шляхом: а) повторного розгляду справи судом, вклю-

чаючи відновлення провадження у справі; б) повторного розгляду справи адміністративним органом. Але, це суперечить положенням ЦПК, зокрема згідно ст. 355 ЦПК [3] визнання судового рішення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, таким, що порушує міжнародні зобов'язання України, є підставою для перегляду рішення. У розділі IX ЦПК [3] нічого не говориться про підстави відновлення провадження у справі, тому заява про відновлення провадження у справі, разом з Рішенням Суду, – вже достатня підстава для відновлення провадження у справі. Крім того, відновлення попереднього юридичного стану адміністративними органами, може бути загрозливим з позиції порушення рівності між виконавчою та судовою гілками влади та належного захисту прав людини [12, с. 792].

Незважаючи на те, що згідно статті 17 Закону Конвенція та практика Суду є джерелом права в Україні, досить незначною є кількість справ щодо перегляду рішень національними судами внаслідок рішень Європейського суду, зокрема це стосується права на справедливий суд, що закріплені статтею 6 Конвенції [2]. Перегляд можливий відповідно до положень двох кодексів: ст.355 (2) Цивільного процесуального кодексу [3] та статті 111 (16) Господарського процесуального кодексу [4], відповідно до положень яких підставою для подання заяви про перегляд судових рішень є встановлення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, порушення Україною міжнародних зобов'язань при вирішенні справи судом [9].

Отже, для порушення і відновлення провадження має подаватися відповідна скарга або заява. Але потрібно враховувати, що відновлення провадження за ініціативою суду згідно ст. 403 ЦПК на практиці досить малоімовірно, якщо особи не братимуть участь у розгляді справи, а це може порушити принцип змагальності [12, с.792].

По-третє, судові рішення може містити зобов'язання держави-відповідача вжити заходів з метою запобігання виникненню подібних порушень у майбутньому. Умовним терміном, що узагальнює такі заходи, є заходи загального характеру, які не є персоналізованими щодо конкретного заявника, а стосуються ситуації в цілому. Досить непростим завданням для держави є їх впровадження [10, с.80-81].

У такому випадку саме від судів кожної держави-учасниці залежатиме належний захист прав людини, закріплених Конвенцією. Тому варто буде зупинитися на дослідженні досвіду європейських держав у цьому аспекті.

Досвід Словаччини. У справі *Kadubec v. Slovakia* [22] заявник скаржився на відсутність закріпленої в Кодексі про адміністративне судочинство Словаччини можливості оскарження адміністративного штрафу у розмірі до 2 тис. крон, що, в свою чергу, позбавляло права на справедливий суд (стаття 6 Конвенції). У цьому випадку, з метою виправлення

існуючої ситуації, Конституційний суд Словаччини визнав порушення прав людини, зокрема права на справедливе судочинство згідно статті 6 Європейської конвенції. В результаті, визнано пряму дію рішень Європейського суду, а положення Кодексу про адміністративне судочинство таким, що не відповідало ні Конвенції, ні Конституції Словаччини, потребувало внесення змін [9].

Досвід Іспанії. У своєму рішенні *Castels v. Spain* [21] Європейський суд розглядав справу щодо порушення прав на свободу волевиявлення та доступу до інформації, закріплених статтею 10 Конвенції. У рішенні Конституційного суду Іспанії було закріплено, що прецедентна практика Європейського суду має розглядатися як в якості засобу тлумачення прав та свобод людини, закріплених Конституцією Іспанії, так і такою, що має пряму дію [9].

Досвід Швеції. Доволі цікавим для України є шведський досвід. Внаслідок чіткого розмежування між приватним та адміністративним правом в правовій системі Швеції є доволі вузьке розуміння терміну «цивільні права та обов'язки». Тому багато адміністративних процедур, на думку шведів, не підпадали під дію статті 6 Конвенції про захист прав людини. Низка справ, які Швеція програла, спонукали парламент країни переглянути цю ситуацію [13].

Досвід Фінляндії. У Фінляндії, і досі йде багато дебатів в теоретичній площині про статус Конвенції, але в плані застосування судді призвичаїлися до Європейської конвенції.

В зв'язку з великим масивом прецедентного права (скажімо, в 2014 році було близько 800 остаточних рішень і понад 1000 рішень щодо прийнятності), урядом Фінляндії були виділені кошти на переклад рішень, створено спеціальну комп'ютерну базу даних і переклад останніх рішень у ній з'являється приблизно у тижневий термін [13].

В Україні є проблеми перекладу та публікації рішень Суду, а саме не забезпечується, на жаль, положення статті 6 Закону про опублікування таких рішень у спеціально створеному видавництві, а здійснюється через існуючі у вигляді видань «Урядовий кур'єр» і «Голос України». Також посилення на те, що згідно ст.7 Закону до державної виконавчої служби надходить від Урядового уповноваженого оригінальний текст і переклад резолютивної частини рішення Європейського суду, є неправильним, адже переклад тут має розцінюватися за аналогією як виконавчий лист суду та це не в повній мірі дозволяє ознайомитися зі змістом рішення Європейського суду [12, с.786].

Однією із причин вищезазначених проблем є недостатньо ефективний інституційний механізм виконання та контролю за виконанням рішення Європейського суду в Україні. Первинність обов'язку національних органів держави в забезпеченні додержання Конвенції та виконання рішень Суду впливає також із субсидіарного характеру юрисдикції Європейського суду з прав людини. Європейський

суд розглядає заяви про порушення Конвенції лише після вичерпання всіх доступних національних засобів юридичного захисту (пункт 1 статті 35 Конвенції) [2]. На це вказує і сам Європейський суд з прав людини в одному із своїх рішень у справі «Лукенда проти Словенії» [20]. Про це наголошується також в Інтерлакенській Декларації від лютого 2010 року, у преамбулі якої вказується на «субсидіарний характер наглядового механізму, запровадженого Конвенцією, і особливо засадничу роль, яку повинні відігравати національні органи влади, тобто уряди, суди та парламенти, у гарантуванні та захисті прав людини на національному рівні» [19].

Важливість запровадження процедур для здійснення ефективного контролю за виконанням рішень Суду та приведенням національного законодавства у відповідність із Конвенцією та практикою Суду підтверджується також передовим досвідом країн Європи [14].

У Нідерландах Урядовий уповноважений у справах Суду щорічно готує звіт про справи та рішення проти країни, який подається до обох палат парламенту. Комітети з питань правосуддя обох палат вивчають цей звіт, надсилають запитання і приймають рекомендації, якщо вони не задоволені заходами, вжитими урядом. З 2006 року звіт доповнюється розділом про виконання рішень Суду, який охоплює не тільки рішення проти Нідерландів, але й інші рішення, що можуть мати вплив на юридичну систему країни. Подібна процедура запроваджена також у Швейцарії [14].

У Великобританії з 2001 року функціонує Спільний комітет з прав людини, що складається з шести членів Палати громад та шести членів Палати лордів. Комітет, зокрема, проводить систематичну оцінку чинного законодавства та проектів законів на відповідність зобов'язанням Великобританії у сфері прав людини, у тому числі Європейської конвенції, моніторинг виконання урядом рішень Європейського суду [14].

В Україні відповідно до ч. 2 «Прикінцевих положень» Закону та п.3 Постанови Кабінету Міністрів України від 31.05.2006 № 784 [6] повноваження Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини містять конфлікт інтересів, оскільки йде суміщення повноважень щодо виконання та контролю за виконанням Рішень Європейського суду в рамках виконавчої гілки влади – Міністерства юстиції, що входить до складу Кабінету Міністрів України. Тому доцільно функцію щодо контролю за виконанням рішень Європейського суду з прав людини надати незалежному органу, яким є, наприклад, Уповноважений Верховної Ради з прав людини, до складу якого й має входити відповідна структура, що спостерігатиме за ходом виконання Рішень [12, с.774-776].

Існують ризики приведення до виконання рішення Європейського суду Державною виконавчою службою, де державний виконавець, керуючись ст.7 Закону Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду

з прав людини, згідно ст. 46 Закону України «Про виконавче провадження», одержує винагороду, а це свідчить про те, що дії виконавця можуть містити його особистий інтерес [16].

З метою реформування виконавчої служби в контексті виконання рішень Європейського суду, зокрема необхідно: розширити перелік рішень, що підлягають примусовому виконанню, до якого слід додати рішення Європейського суду; запровадити інститут судового контролю за виконанням рішень через оскарження рішень, дій або бездіяльності виконавців; підвищити вимоги до осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів; встановити чіткість у визначенні строків у виконавчому провадженні; вирішити питання заформалізованості процедур та якості інформаційно-технічного забезпечення. Наразі вказане знайшло своє відображення в узгодженому проекті Закону України «Про виконавче провадження» про проекти Законів України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» та «Про виконавче провадження», розроблених відповідно до рішення Європейського суду у справі «Шмалько проти України» [18].

У доповнення до вищезазначеного проекту Закону, необхідно було закріпити аналогічні гарантії виконання рішень Європейського суду. Так, у Верховній Раді України свого часу було зареєстровано проект «Закону про внесення змін до Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» (щодо вдосконалення процедури виконання рішень та пропозицій Європейського суду з прав людини)» (реєстр. № 3075 від 13.08.2013). Законопроект вперше передбачав персональну відповідальність за незаконні дії або бездіяльність посадових осіб, що призвели до подачі заяви до Європейського Суду та за результатами розгляду якої Судом було постановлено Рішення на користь заявника. Крім того, з метою попередження завдання шкоди іміджу України, у проекті Закону пропонувалося покласти витрати пов'язані з виконанням рішення Суду на вказаних посадових осіб та позбавити їх права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, оскільки вони не спроможні захищати і відстоювати права людини та не порушувати їх.

Фактично, це було б ефективним виконанням ст. 41 Конвенції [2] в частині зобов'язання держави-відповідача життя заходів з метою запобігання виникненню подібних порушень у майбутньому. Проте, наразі згідно статті 16 Закону «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» коло відповідальних за невиконання чи неналежне виконання рішень Європейського суду обмежується лише Урядовим уповноваженим, Державною виконавчою службою та Державним казначейством України.

Враховуючи відповідний вплив на правову систему України та на судову практику взагалі, нам повинно бути зрозумілим, що належне

виконання та контроль за виконанням рішень Європейського суду повинно кореспондувати і законодавчим змінам для ефективного виконання зобов'язань України в рамках положень Європейської Конвенції, що потребує на даний момент конкретних та негайних кроків, де найголовнішим стандартом успішності цих кроків має стати ефективне виконання та забезпечення належного контролю за виконанням рішень Європейського суду.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Конвенція про захист прав людини та основних свобод із поправками, внесеними відповідно до положень Протоколу № 11 // Практика Європейського суду з прав людини. Рішення. Коментарі. – 1999. – Вип. 2. – С. 15–32.
3. Цивільний процесуальний Кодекс України від 18 березня 2004 р. // ВВР. – 08 жовтня 2004. – № 40, / 40-42 – 1530 с. – Ст. 492
4. Господарський процесуальний Кодекс України від 6 листопада 1991 р. // ВВР – 1992 – № 6 – Ст. 56.
5. Закон України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» // ВВР. – 2006. – № 30. – Ст. 260.
6. Постанова Кабінету Міністрів України «Про заходи щодо реалізації Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» від 31.05.2006 № 784 // Офіційний вісник України від 14.06.2006 – 2006 – № 22 – Ст. 138 – ст. 1655.
7. Рекомендація №R (2000) Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо повторного розгляду або поновлення провадження у певних справах на національному рівні після прийняття рішень Європейським судом з прав людини.
8. Attila Fenyves, Ernst Karner, Helmut Koziol, Elisabeth Steiner. Tort Law in the Jurisprudence of the European Court of Human Rights. – De Gruyter. – Berlin, Germany, 2011 – P. 195–С.273.
9. Бортновська З. П. Виконання рішень Європейського суду з прав людини на території України / З. П. Бортновська [Електронний ресурс] // Сайт Міністерства юстиції України. – 2008. – Режим доступу: <http://www.minjust.gov.ua/806>
10. Давидчук О. Виконання рішень Європейського Суду з прав людини // Аналітика. – 2006. – №6(48). – С.80
11. Європейський суд з прав людини: Організація, діяльність, процес / За ред. В.В. Лутковської. – К.: Праксі, 2005. – С.46-47.
12. Закони України «Про державну виконавчу службу», «Про виконавче провадження», «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини»: Науково-практичний коментар. – К.: Видавець Фурса С.Я.: КНТ, 2008. – С.792
13. Міжнародна конференція «Конвенція про захист прав і основних свобод людини в національній судовій практиці» – 18–19 листопада, 2003 р.: [Electronic resource]. – Mode of access: www.judges.org.ua/article/18-19_november_2003.doc

14. Огляд досвіду країн Європи підготовлено на підставі документів ПАРЕ, зокрема, документа Комітету ПАРЕ з юридичних питань та прав людини № AS/Jur/Inf (2009) 02 від 16.10.2009 «Парламентський контроль за стандартами Європейської конвенції про права людини», джерело: http://assembly.coe.int/committeedocs/2009/ajinfdoc02_2009.pdf, та Пояснювального меморандуму до доповіді "Національні парламенти – гарантії прав людини в Європі", джерело: <http://assembly.coe.int/Main.asp?link=/Documents/WorkingDocs/Doc11/EDOC12636.htm>.
15. Проблеми реалізації прав і свобод людини і громадянина в Україні / За ред. Оніщенко Н.М., Зайчук О.В. – К.: Юридична думка, 2007. – С.272
16. Фурса С., Фурса Є. Короткий коментар Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини // Юриспунденція: теорія і практика. – 2007. – № 3(29). – С.11.
17. Щорічний звіт про результати діяльності Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини у 2014 році. -[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minjust.gov.ua/9329>
18. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=56268
19. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.eda.admin.ch/etc/medialib/downloads/edazen/topics/europa/euroc.Par.0133.File.tmp/final_en.pdf.
20. Рішення у справі "Лукенда проти Словенії" (Lukenda v. Slovenia) від 06.10.2005, заява № 23032/02, параграфи 94-95.
21. Case of Castels v. Spain. Judgement of the European Court of human rights of 23 April 1992 [Electronic resource]. – Mode of access: <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-57772>
22. Case of Kadubec v. Slovakia. Judgement of the European Court of human rights of 02 September 1998 [Electronic resource]. – Mode of access: <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-58235>
23. Case of OAO Neftyanaya Kompaniya YUKOS v. Russia. Judgement of the European Court of human rights of 8 March 2012 [Electronic resource]. – Mode of access: <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-106308>
24. Євтушенко О.І. Особливості визнання та виконання рішень іноземних судів: Автореф. Дис. ... канд. юрид наук: – К., 2005. – 25 с.

Иванец Иван Петрович

НЕКОТОРЫЕ ПРОБЛЕМНЫЕ АСПЕКТЫ ИСПОЛНЕНИЯ И КОНТРОЛЯ ЗА ИСПОЛНЕНИЕМ РЕШЕНИЙ ЕВРОПЕЙСКОГО СУДА ПО ПРАВАМ ЧЕЛОВЕКА

В статье анализируются правовые проблемы исполнения и контроля за исполнением решений практики Европейского суда по правам человека в Украине и сделан обзор законодательства, проанализирован опыт европейских государств, а также международных обязательств Украины, которые смогут повлиять на решение этой проблемы.

Ключевые слова: исполнение решений, контроль за исполнением, судебная система, суд, источник права, практика Европейского суда по правам человека, применении практики Европейского суда по правам человека.

Ivan Ivanets

SOME ASPECTS OF THE EXECUTION AND CONTROL OF THE DECISIONS EXECUTION OF THE EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

The article analyzes the legal problems of the execution and control of the decisions execution of the European Court of Human Rights in Ukraine and also was done an overview of legislation, analyzed European countries experience and international obligations of Ukraine, which can affect the solution of mentioned above problems.

Keywords: the decisions execution, control of the decisions execution, the judiciary, the court, the source of law of the European Court of Human Rights, the practice application of the European Court of Human Rights.

Кузнець Олександр Миколайович

здобувач Київського університету права НАН України

УДК 347.9

ОКРЕМІ ПОВНОВАЖЕННЯ І РОЛЬ СУДУ ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ ТА МОЖЛИВІ ВАРІАНТИ ЗЛОВЖИВАННЯ НИМ ПРОЦЕСУАЛЬНИМИ ПРАВАМИ

У статті проаналізовано відносини «суд – державний виконавець» під час виконавчого провадження. Обговорено недоцільність наділення суду повноваженнями з вирішення питань щодо примусового виконання рішень, які не мають спірного характеру. Доведено також недоцільність суду здійснювати розрахунок астрента у виконавчому провадженні. Державний виконавець не має права здійснювати кваліфікацію дій суб'єктів щодо зловживання ними правами, оскільки він може